

Strašidelné lodě plné duchů

Tak dlouho, jak člověk brázdí vlny oceánů, tradují se zkazky o strašidelných lodích. Ať se tyto hrůzyplné příběhy zakládají na lidském selhání, přírodních katastrofách nebo k nim došlo z jiných příčin, zdá se, že velký počet a četnost takových zjevení může vést k názoru, že lodě duchů skutečně existují.

Bludný Holanďan

K jedné z příhod došlo v oblasti proslulých zrádných vod omývajících Mys Dobré naděje na jihu afrického kontinentu. Psal se rok 1641 a Bludný Holanďan se zrovna vracel do Holandska s nákladem zboží získaného během velmi úspěšné obchodní sezóny na Dálném východě. Když se koráb blížil k Mysu Dobré naděje, kapitán van den Decken se upnul k myšlence vybudování osady na tomto mysu, která by sloužila jako opěrný bod pro oddech obchodních lodí plavících se touto oblastí. Bohužel ho tento nápad zaujal natolik, že opomněl sledovat zlověstnou změnu počasí. Příliš pozdě si uvědomil, že loď míří přímo do středu divoké bouře. Přestože Bludný Holanďan bojoval s bouří statečně několik hodin a snažil se udržet na vlnách, náraz na rozeklaná skaliska lemující pobřeží mu způsobil neopravitelnou trhlinu v boku. Legenda praví, že když se loď potápěla, kapitán s vědomím blížící se smrti vykřikl: „Ten mys obeplují, i kdybych se měl plavit do soudného dne!“ Od té osudné chvíle mnoho lidí – turistů, místní obyvatelé i posádky lodí – tvrdilo, že za bouřlivé noci vidělo přízrak ztracené lodi. Navíc prý toho, kdo loď duchů zahlédne, vbrzku postihne něco strašného a může i zahynout.

Takové neštěstí potkalo loď královského námořnictva Bacchante v roce 1881. Když obeplouvala Mys Dobré naděje, muž ve strážním koši a důstojník držící hlídku tvrdili, že viděli podivné červené světlo jasně planoucí na přízraku lodi a uprostřed jeho záře se rýsovaly stožár, ráhna a plachty dvě stě metrů vzdálené brigy. Krátce po jejím spatření muž spadl ze stěžně a zemřel.

Podobnou zprávu podala po dvaadvaceti letech jiná skupina námořníků. Ti vzpomínali, že spatřili podivné světlo a rozeznali trup lodi se dvěma stožáry a v místě, kde měly být plachty, mlhu v podobě chomáčovitěho uzlu. Naštěstí tenkrát přízrak nikomu smrt nepřinesl, takže mohli o příběhu vyprávět.

Queen Mary

Jiná loď, která se s tajuplnými lodními přízraky setkala mnohokrát, byla proslulá Queen Mary. Plavidlo, které představovalo klenot koruny flotily společnosti Cunard, bylo na začátku druhé světové války rekvírováno pro válečné účely a adaptováno k dopravě vojsk na frontovou linii. Při plavbě v říjnu 1942 však došlo ke strašnému

neštěstí. Loď v konečné fázi své cesty obeplouvala pobřeží Irska doprovázena šesti torpédoborci a plavidlem HMS Curacao pro případ napadení německými ponorkami. V rámci obranné taktiky obdržela Queen Mary instrukci, aby kormidlovala v klikatém kurzu, podstatně menší torpédoborce a Curacao dostaly rozkaz plout před ní, aby její kýlová brázda nenarušila jejich trasu.

Queen Mary průběžně změnila kurz a během jedné z těchto dílčích změn ucítili v jejích strojovnách nepatrný náraz. Protože nedošlo k žádnému zjevnému poškození, nikdo si toho nevšiml a loď pokračovala v plavbě. Tento lehký náraz ve skutečnosti znamenal, že HMS Curacao byla ohromnou hmotou lodě nesoucí na palubě vojsko rozlomena vpůli a z její posádky čítající 439 mužů zahynulo rovných 338. Po válce bylo rozhodnuto, že Queen Mary bude přestavěna na plující hotel. Roku 1967 odplula do Long Beach v USA, kde byla rekonstruována. V té době došlo na různých místech lodí k podivným událostem.

Jeden příběh z padesátých let se týká ženy v plavkách, která se objevila v části lodi přestavěné na plavecký bazén. Přestože sem byl zakázán vstup a v bazénu ani nebylo dost vody, žena se chystala do něho ponořit. Svědek, který ji pozoroval, na ni vykřikl – a vtom zmizela. Zápisy dosvědčují, že žena odpovídající popisu zmizelé, se v předcházejícím desetiletí v bazénu utopila.

Jiný podivný příběh se týká vodotěsných dveří. Jednou v noci muž, který držel hlídku, hlásil, že slyší za dveřmi kajuty číslo 13 zvuky a jeho hlídač pes se odmítá ke dveřím přiblížit. Prohlídkou kajuty se nic nenašlo. V lodním archivu se však zjistilo, že před lety jakýmsi způsobem zachytil a rozdrtil mechanismus dveří mladého muže jménem John Pedder. Několik let poté, co hlídač podal zprávu o záhadných zvucích, průvodkyně turistů tvrdila, že u těch samých dveří zahlédla přízračnou postavu muže. Když jí ukázali starou fotografii lodní posádky, ihned poznala mladíka, kterého spatřila – nebyl to nikdo jiný než John Pedder. Vůbec netušila, že někdo v této části lodi zahynul a nevěděla nic o hlídačově zkušenosti.

Od té doby došlo na palubě lodi ještě k mnoha dalším záhadným událostem. U vypuštěného bazénu se objevily mokré šlápoty, ozývaly se podivné zvuky, dveře se otevíraly samy od sebe. Někteří viděli přecházet po můstku prvního kapitána lodi, který zemřel

na palubě, jiní zase slyšeli strašidelné zvuky z podpalubí. Na lodi se také ozývaly výkřiky panické hrůzy mužů následované zvukem trhající se kovových plátů a hučením valící se vody. Šlo snad o jakousi reprodukci osudné kolize s HMS Curacooou?

Také na jezerech...

Příznaky strašidelných lodí se však neomezují jen na námořní plavidla. Zrádné vody velkých jezer v Michiganu v USA se za dlouhá léta staly hroblem mnoha menších lodí. Proto nepřekvapuje, že i v této oblasti vzniklo množství děsivých příběhů.

Jeden z nejpodivnějších se týká škuneru Western Reserve. Loď patřila finančníkovu Peteru Minchovi, který se i s rodinou nalézal na palubě, když se roku 1892 potopila se všemi pasažéry a posádkou. Jak je ale možné, že loď bývá dodnes vidána, jak se tíše plaví kolem Deer Parku, kde se potopila? Ještě záhadnější je skutečnost, že tragédii předvídal kapitán Truedell ve svém snu. Podrobně viděl, jak se vše odehrálo, a dokázal okamžitě identifikovat tělo Petera Mincha, když ho vlny vyplavily na břeh.

Jinou podivnou událostí bylo zmizení lodi Erie Board of Trade na Huronském jezeře roku 1883 a její znovuoživení se v podobě přízraku. Legenda hovoří o prokletí spojeném s osudem lodi, ke kterému došlo tak, že kapitán nařídil jednomu muži posádky, aby vylezl na vysoký stěžň do lodního koše, přestože věděl, že není bezpečný. Lodník rozkaz vykonal, ze stěžně však spadl a zabil se. Poté začaly kolovat zkazky, že jakmile loď dorazila do doku, brzy se na různých místech začal objevovat jeho duch. Když škuner vyplul na další plavbu, záhadně zmizel a dodnes bývá vidán, jak se plaví po jezeře.

Při čtení a vyprávění takovýchto příběhů člověka zamrazí. Musíme se stále ptát, je-li možné, aby šlo o pouhé výmysly velkého počtu lidí, nebo zda skutečně mohou existovat lodě nesoucí na svých palubách odrazy dávných tragédií.

Lucy Doncaster a Andrew Holland
v knize

**„NEJVĚŠÍ ZÁHADY SVĚTA
Proroctví, ztracené civilizace,
nadpřirozené úkazy a kletby“.** Vy-
dalo ji nakladatelství Alpress, Na Pří-
kopě 3243, 738 01 Frýdek-Místek, tel.:
558 445 000, e-mail: alpress@alpress.cz
cz, www.alpress.cz